

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Sang-Værk til den Danske Kirke

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Sang-Værk til den Danske Kirke", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 40. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1839_621-txt-shoot-idm2713/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Hovedet alle da synke til Jord
 For Ham, som er god i det Høie!

Ypperstepræsten med Mund og med Haand
 Beligner den knælende Skare,
 Folket sig rejser i Fædrenes Land
 Med Ansigtet milde og klare!

Herren os give i tusinde Led
 Af Hjertet Hans Lovsang at høre,
 Til vore Fædre at samles i Fred
 Og finde den evige Glæde!

Skabelsen.

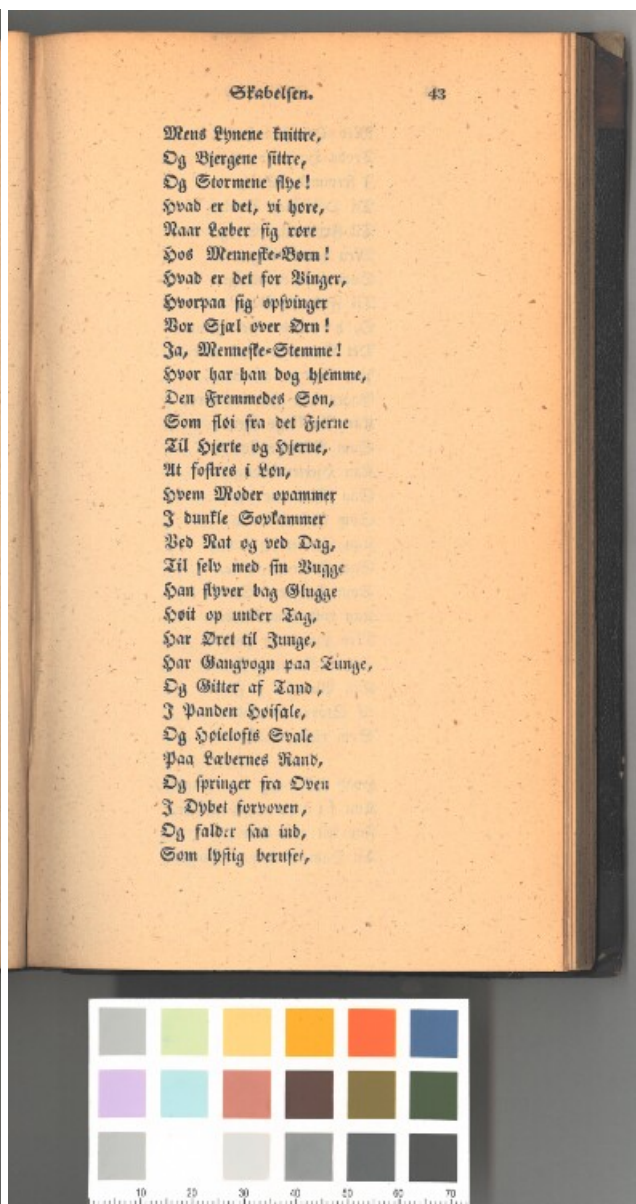
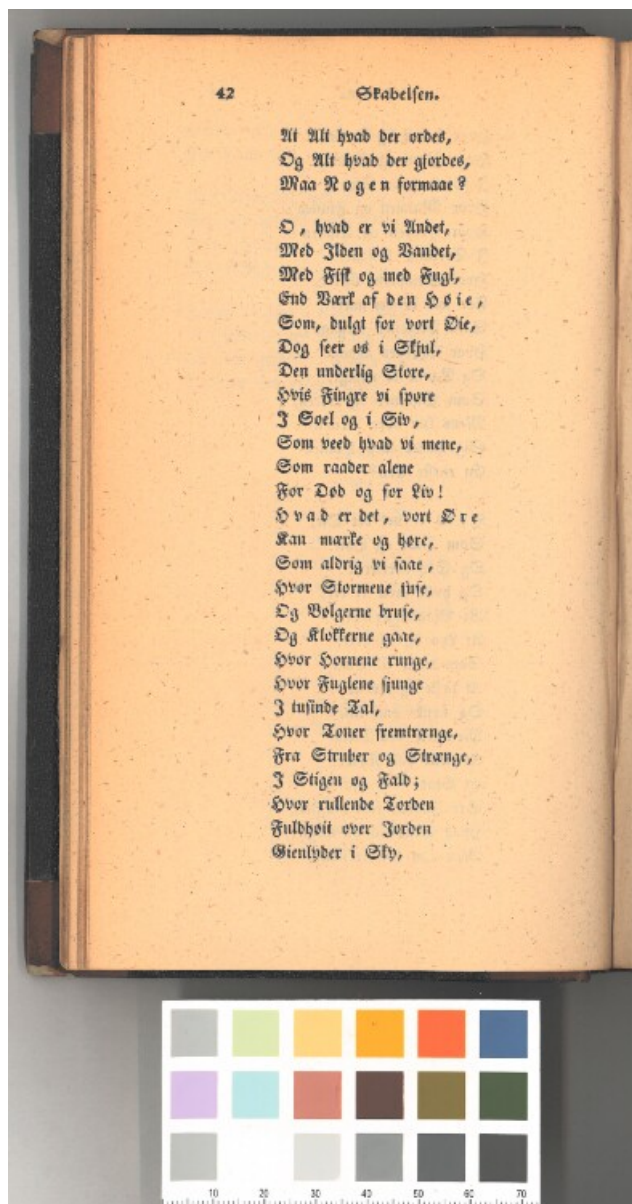
No. 7.

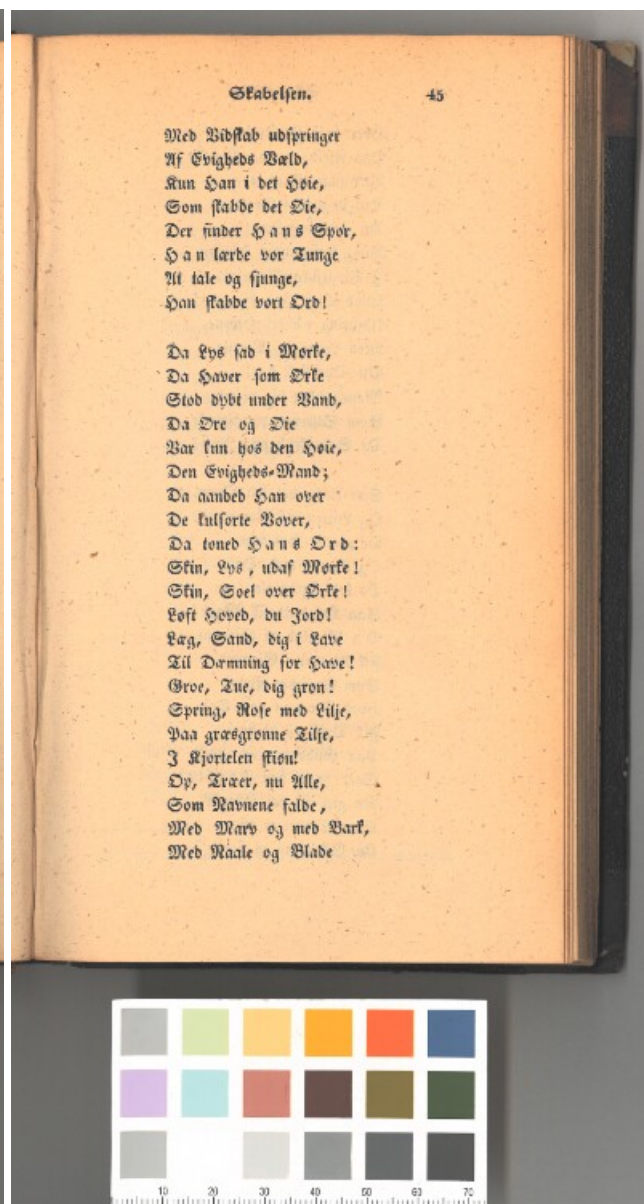
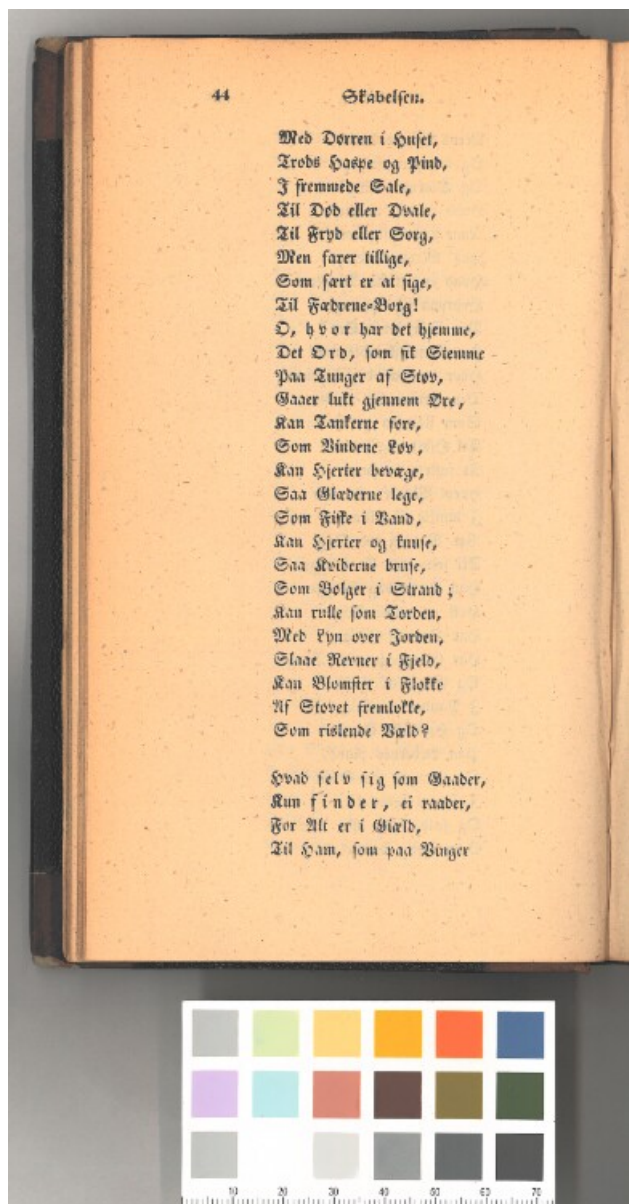
Hvad er det, vi flue
 Paa græsgrønne Lue,
 Med Høieløst-Lag,
 Hvor Skyerne blaue,
 Hvor Ratten har Maane,
 Og Solen gjør Dag;
 Hvor Stjernerne blinke,
 Hvor Blomsterne vinke,
 Hvor Sneflakke gaar,
 Hvor Bjerge og Dale,
 Hvor Hytter og Sale,
 Gier Store og Smaa;
 Hvor Ormene krybe,
 Hvor Fuglene flyve,
 Og Bluerne med;

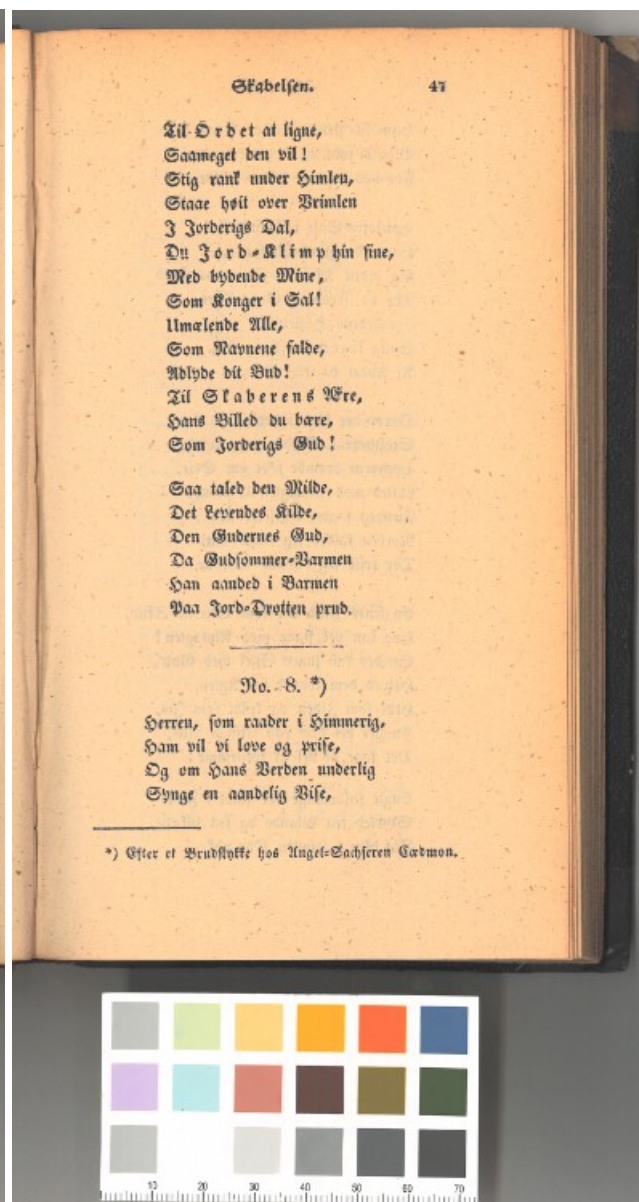
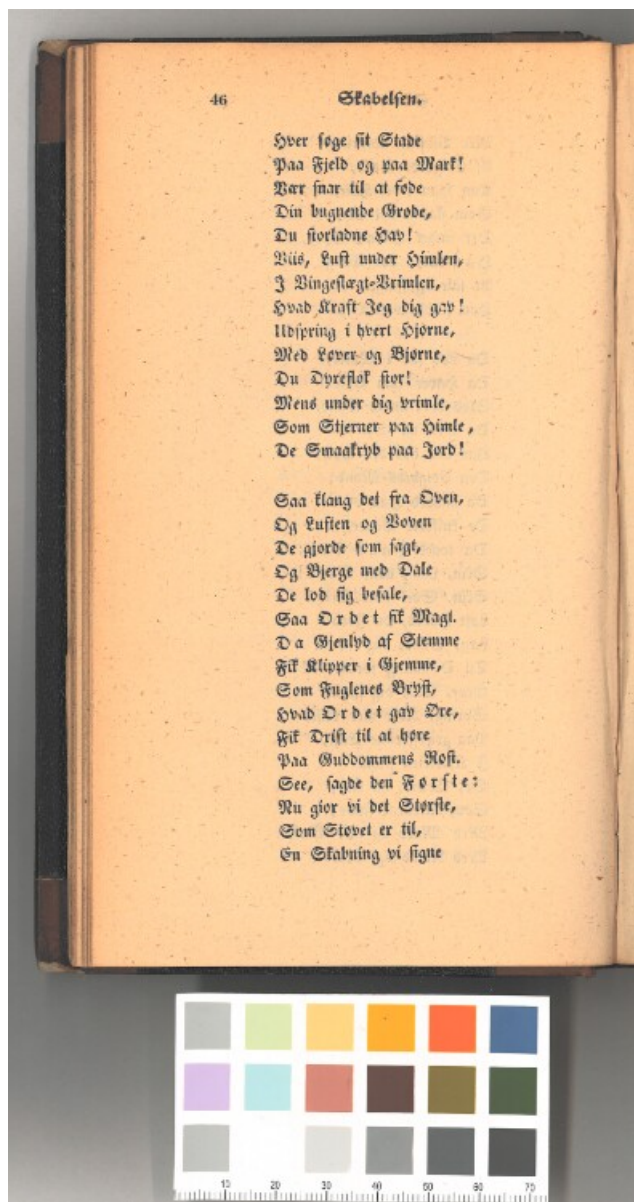
Hvor Havet og Landet,
 Hvor Jorden og Vandet
 I Strid finde Sted;
 Hvor Malmen og Jernsten,
 Hvor Hveden og Klinten
 I Tvekamp beslaar,
 Hvor Kamperne stærke,
 For selv de det mærke,
 Som Blomster forgaar;
 Hvor Dyrenes Sange
 Og Ravne er mange,
 Som Stjerner og Sten,
 Mens kun over Drimlen
 Sig haver mod Himlen
 En eneste Gen?

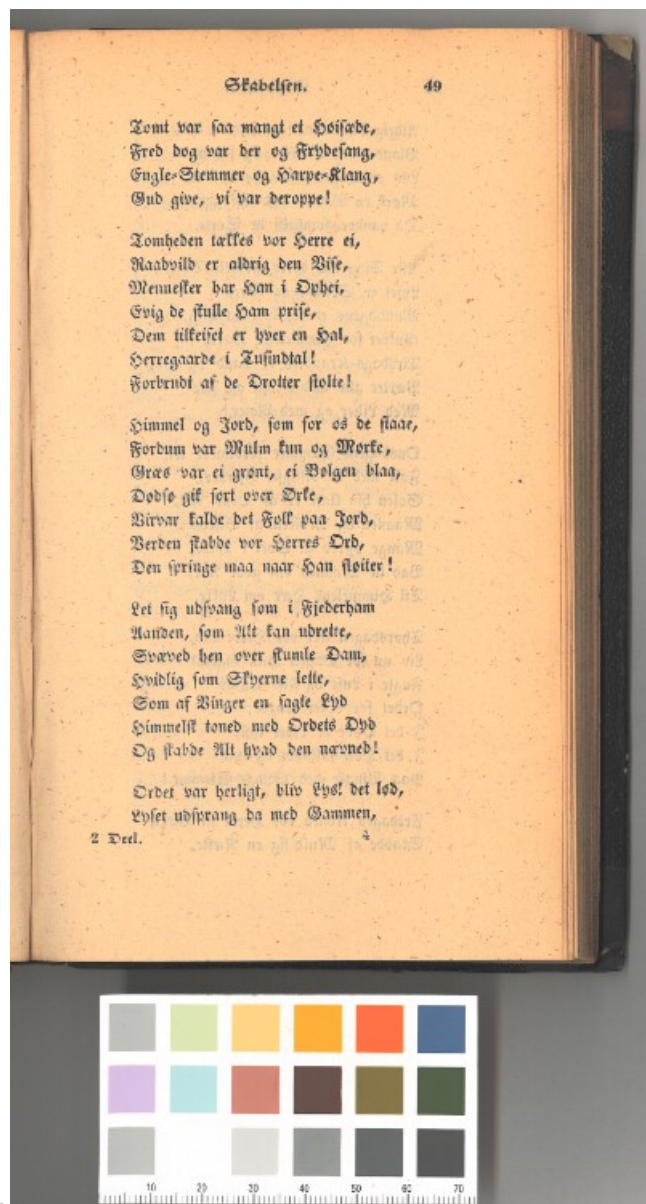
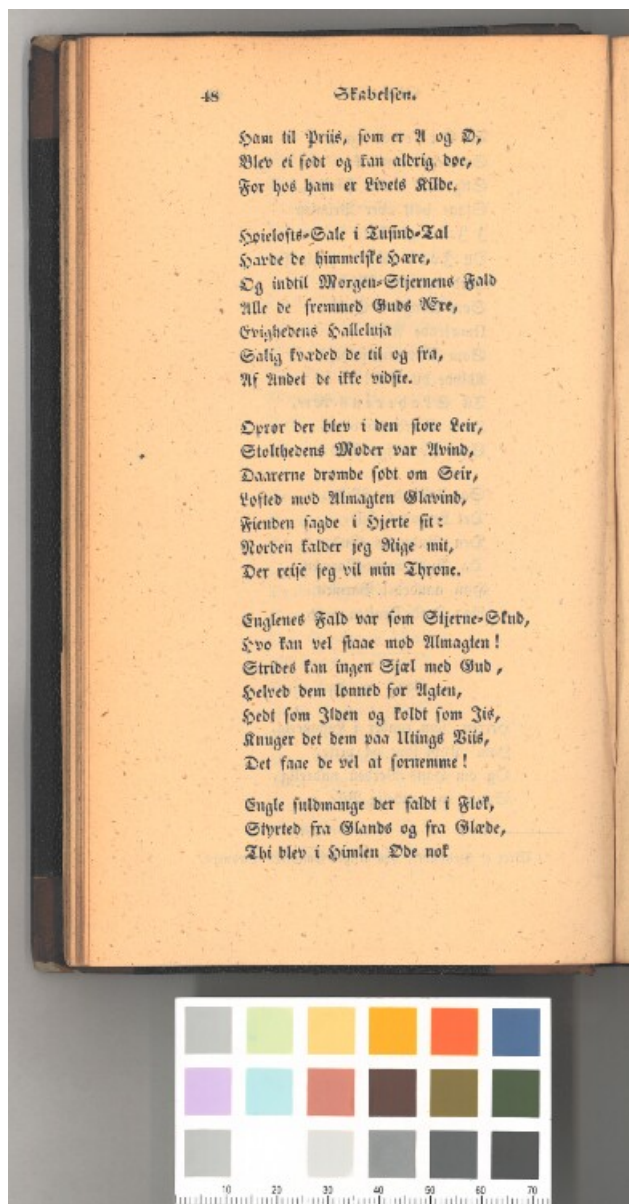
Hvis er vel det Die,
 Som Dale og Høie
 Og Sky overser;
 Og hvad mon vi ere,
 Vi Blandinger fære
 Af Pys og af Leer,
 Som dertil sit Erve
 At talle og nævne
 Og tænke paa Al,
 Men ikke den Balde
 At sætte paa Balde
 Et Blad, som affaldt,
 See Jagen, som mægler,
 Hvad Skæbnen os nægter,
 Men kan dog forslaae,

Aldrig det meer, saa Herren bod,
Blaude med Mørket sig sammen!
Lys er Dagen, vor Herre klar,
Mørk er Natten med Skyggehaar,
Da vandre somhøist de Sorte.

Alle Ting har deres Fødsels-Dag:
Lys et Søndagens Tre,
Mandagens er det lyblaa Tag,
Gulvet for Himmels Hær,
Tirsdags-Krandsen er Land og Sø,
Bakter alle med Frugt og Fro
Med Lilier og med Røser!

Onsdagens Glimmer forblinder let
Folk med de vittigste Hjerter,
Solen hin klare er af Dens Et,
Maanen og Myleen af Stjerner,
Mange offred til Soel i Vaar,
Bad til Maanen om gode Aar,
Til Himmels Hær om Lykke.

Torsdagen ikke vor Herre lav,
Lyt nu for Dagen Han lagde,
Fugle i Luft og Fisk i Hav
Ordet for Lys et bragde;
I det Dybe er Livet lyst,
I det Høie fuldlydt og lyst
Paa Vinger med Synge-Stemme!

Fredagen kroned vor Herre sit Bærk,
Skabte af Muld sig en Ræste,

I ham Livs-Manden, klar og stærk,
Skulde sig lee paa det Vedste;
Stabt til Billed af Skaber sin,
Herste skulde den Jord-Drot sin
Til Drenes og Hvalens Grændser.

Lordagen kaldte Han Hviledag,
Undigt af Alt er dens Minde,
Jord-Drotten hviled sødt i Nag,
Sov sig da til en Veninde,
Herren tog af hans Ribben Et,
Med af Hjerter der fulgte Livet
Det blev til en yndig Kvinde.

Herren nu skadede i Sologlands
Naar-Ugens Gjerning med Gammen,
Underlig stent var Bærket hans,
Herlig det pæfede sammen!
Alt for Herren var bært og blot,
For hans Dine dog saare godt,
Det varede kun kort, desværre!

Immer dog Lys et saare godt,
Prægtig er Himmels Due,
Maifloren grøn og Havet blaåt
Lyselig findes tilstue;
Soel og Maane og Stjerner smaa
Fryde Diet paa Hvalving blaa,
Og hvilst hvor Lys har hjemme.

